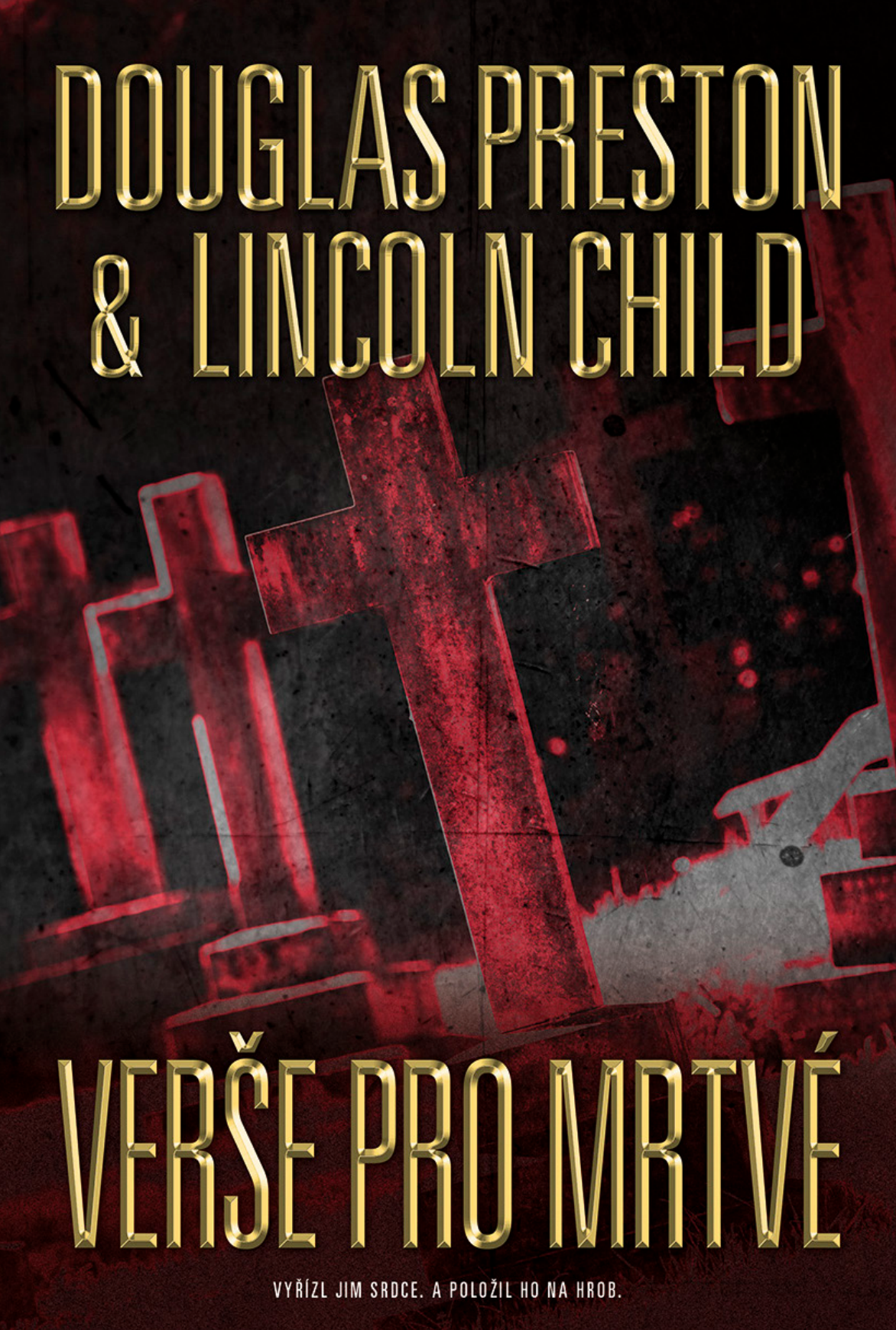

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

VERŠE PRO MRTVÉ

VYŘÍZL JIM SRDCE. A POLOŽIL HO NA HROB.

Verše pro mrtvé

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Douglas Preston a Lincoln Child

Verše pro mrtvé – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VERŠE PRO MRTVÉ

VERŠE PRO MRTVÉ

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2018 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Verses for the Dead*
(First published by Grand Central Publishing, New York, 2018)
přeložila © 2019 Jana Pacnerová
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Ivana Podskalská
Tisk: CENTA, spol. s r. o., Videňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5278-3 tištěná kniha
ISBN 978-80-759-5318-6 ePub
ISBN 978-80-759-5319-3 Mobi
ISBN 978-80-759-5320-9 PDF

*Lincoln Child věnuje tuto knihu
své dceři Veronice*

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Gussii a Joeovi Stanislawovým*

1

ISABELLA FUERREROVÁ – přáteli a spoluhráči z bridžového klubu zvaná Iris – se zvolna ubírala mezi palmami na hřbitově Bayside. Nad hlavou se jí rozprostírala nekonečná, bledě azurová obloha. Bylo půl osmé ráno, teplota se pohybovala kolem pětadvaceti stupňů Celsia a rosa, která dosud ulpívala na širokých stéblech trávy, jí promáčela kůži sandálů. Jednou baculatou rukou svírala kabelku značky Fendi; druhou třímala vodítko, které marně napínal její pekinéz Twinkle. Iris opatrně kráčela mezi hroby a okrasnými africkými kopřivami – uplynuly pouhé tři týdny od chvíle, kdy Grace Manizettiová s těžkým nákupem ztratila rovnováhu, když se vracela z místního supermarketu Publix, a zlomila si pánev.

Hřbitov byl otevřený teprve půl hodiny a Iris ho měla celý jen pro sebe. Tak to měla ráda – na Miami Beach jako by byl rok od roku větší nával. Dokonce i tady v Bal Harbour, na severním konci ostrova, byl dopravní provoz horší, než si pamatovala z dětství v přelidněném New Yorku, kde vyrůstala na Queens Boulevard. A to děsné obchodní centrum, co postavili před pár lety na severu Ninety-Sixth Street, všechno ještě zhoršilo. A nejen to, ale navíc se od jihu začaly šířit nežádoucí elementy se svými bodegami a *casa* semhle a *tienda* tamhle. Chválabohu, že měl Francis tolik předvídavosti a koupil byt v Grande Palms Atlantic, přímo na pláži v Surfside, kde nežádoucí vpády nehrozily.

Francis. Už před sebou viděla jeho hrob, náhrobek maličko vybělený floridským sluncem, ale celkově čistý a upravený – na to dbala. Twinkle pochopil, že cíl se blíží, a přestal škusbat vodítkem.

Měla mnoho důvodů být Francisovi vděčná. Po ty tři roky, co uplynuly od jeho skonu, si svou vděčnost uvědomovala čím dál víc. Byl to Francis, kdo ve své jasnozřivosti přestěhoval řeznictví jejího otce z New Yorku

na floridské pobřeží ještě v době, kdy tato část Collins Avenue bývala ospalá a nijak drahá. Byl to Francis, kdo podnik pečlivě léta budoval, učil ji používat váhy a pokladnu a znát názvy a kvalitu různých částí masa. A byl to Francis, kdo vycítil přesně správnou chvíli pro prodej podniku – roku 2007, než zkolaboval trh s nemovitostmi. Obrovský zisk, který jim to vyneslo, nejenže umožnil koupit si byt v Grande Palms (o rok později, když ceny spadly na dno), ale také zajistil, že si mohli mnoho let užívat příjemného důchodu. Koho by napadlo, že Francis tak brzy zemře na rakovinu slinivky?

Iris už byla u hrobu a na chvíli se zastavila, aby se zadívala kolem sebe a obdivovala výhled. Navzdory tlačení a dopravě byl pořád svým způsobem pokojný: silueta Kane Concourse se klenula nad Harbor Islands směrem k pevnině, bílé trojúhelníky plachetnic křížovaly lagunu Biscayne Bay. A všechno mělo teplé tropické pastelové barvy. Hřbitov představoval oázu klidu, nejvíc ráno, kdy i v březnu – na vrcholu turistické sezony – Iris věděla, že může strávit nějakou dobu v rozjímání u hrobu zesnulého manžela.

Vázička s umělými květinami, kterou postavila k náhrobku, byla poněkud nakřivo – nepochybně vinou tropické bouře, která se tudy přehnala předevčírem. Přestože kolena protestovala, poklekla na hrob. Narovнала vázu, vytáhla z kabelky kapesník, otřela květiny a začala je upravovat. Ucítila, jak Twinkle zase škube vodítkem, silněji než prve.

„Twinkle!“ napomenula ho. „Ne!“ Francis nesnášel jméno Twinkle – zkráceninu z Twinkle Toes – a vždycky říkal psovi Tylere, podle ulice, kde sám vyrůstal. Iris se však víc zamlouval Twinkle, a tak nějak si říkala, že teď, když je po smrti, už by to Francisovi nevadilo.

Vtiskla vázičku do drnu, aby ji pevněji ukotvila, poplácala okolní trávu a napřímila se, aby obdivovala své dílo. Koutkem oka zahlédla pohyb – asi zahradník nebo nějaký pozůstalý, co přišel jako ona projevit úctu mrtvým. Už bylo skoro osm a koneckonců Bayside byl jediný hřbitov na celém ostrově; nemohla očekávat, že ho bude mít jen pro sebe. Odříká modlitbu, tu, kterou se s Francisem vždycky modlívali před spaním, a pak vyrazí zpátky do Grande Palm. V deset je domovní schůze a ona se hodlá velmi konkrétně vyjádřit ke stavu rostlin kolem vstupu do bytového komplexu.

Twinkle nepřestával naléhavě škubat vodítkem a teď už taky ňafal. Znovu ho napomenula. Tohle se mu nepodobalo – pekinéz se obvykle choval relativně slušně. Pokud ho nerozčílila ta příšerná ruská modrá kočka z bytu 7B. Jak vstávala a v duchu se přitom připravovala k modlitbě, Twinkle využil příležitosti a vyrazil, přičemž Iris sklouzlo vodítko ze zápěstí. Psík letěl po vlhké trávě, vodítko táhl za sebou a štěkal.

„Twinkle!“ pronesla ostře. „Okamžitě pojď zpátky!“

Pes se celý rozčilený zastavil u náhrobku v sousední řadě. I na tuhle vzdálenost poznala, že náhrobek je starší než Francisův, ale ne o moc. V nohách hrobu byly rozházené čerstvé květiny a cosi, co vypadalo jako ručně psaný dopis. To však pozornost Iris neupoutalo; květiny a dopisy, jakož i nejrůznější milované upomínkové předměty, se daly najít na polovině hrobů v Bayside. Ne: nápadný byl sám Twinkle. Zřejmě našel něco ležet na úpatí náhrobního kamene – a strašně nad tím vyváděl. Neviděla, co to je, protože ve výhledu na předmět jí bránilo jeho tělíčko, ale hrbil se nad tím, pilně čenichal a olizoval to.

„*Twinkle!*“ Tohle bylo nepatřičné. To poslední, oč Iris stála, bylo ztropit scénu na místě posledního odpočinku. Našel snad nějakou starou psí hračku? Nebo možná bonbon, který tam upustilo nějaké kolemjdoucí dítě?

Modlitba bude muset počkat, dokud nepopadne psa za vodítko.

Strčila kapesník zpátky do kabelky a vykročila směrem k Twinkleovi. Když se ale přiblížila, přičemž ho nepřestávala kárat a nespokojeně pomlaskávat, pes popadl nalezenou kořist a odpelášil. Se směsicí nevole a rozpaků sledovala, jak mizí v hájku nízkých palem.

Dopáleně vzdychla. Francis by to neschvaloval; vždycky trval na tom, že pes má být ukázněný. „Pacholek chlupatá,“ řekl by. No, Twinklea čeká dnes večer trest: nedostane ke granulím žádný pamlsek.

Iris si pro sebe brblala, když se vydala směrem, kam pes utekl, a zastavila se u palmového hájku. Rozhlédla se. Twinkle nebyl nikde na dohled. Otevřela ústa, aby ho zavolala jménem, ale pak si to rozmyslela – byla koneckonců na hřbitově. Už tak bylo dost zlé, že tu honí psa, který jí utekl. Kromě toho ten pohyb, kterého si prve všimla, pocházel od skupiny tří lidí, dvou dívek a muže středního věku, stojících v půlkruhu kolem hrobu nalevo od ní. Nehodilo by se ztropit scénu.

Právě v té chvíli zahlédla další pohyb: byl to Twinkle. Nalézal se nějakých dvacet metrů před ní u vody a zběsile hrabal v záhonu amarylek. Hlína létala na všechny strany.

Bylo to *strašné*. Iris se hrnula vpřed co nejrychleji a svírala v ruce kabelku. Pes byl tak zabraný do hrabání, že si ani nevšiml, když k němu zezadu přistoupila, popadla vodítko a šklubla. Překvapený Twinkle udělal poloviční přemet, ale přestože ho vlekla za obojek pryč, odmítal pustit kořist.

„Ošklivý pes!“ plísnila ho Iris tak hlasitě, jak jen si troufla. „*Ošklivý pes!*“ Pokusila se uchopit to, co Twinkle našel, s úmyslem mu to vytrhnout, ale uhýbal jí. Bylo to velké jako miniaturní míček na hraní, ale bylo to tak pokryté hlinou a psími slinami, že nedokázala rozeznat, co to je.

„Pusť to, slyšíš?“ Twinkle zavřel, když po tom Iris znovu sáhla, a tentokrát se jí podařilo jeden konec zachytit. Věděla, že ji Twinkle nekousne – šlo jen o to, vytáhnout mu tu věc z tlamičky. Psí kořist však byla nechutně slizká a Twinkle ji usilovně držel. Zápolili spolu, Iris táhla psíka k sobě, Twinkle se bránil a zarýval tlapky do trávy. Úzkostlivě se ohlížela, ale skupina u druhého hrobu si ničeho nevšimla.

Odporná přetahovaná trvala skoro třicet sekund, ale nakonec už byla ta věc příliš velká, než aby si pejskovy čelisti udržely pevný stisk, a Iris se jediným rázným škubnutím podařilo mu ji vytrhnout. Napřímila se, zkontrolovala si, že kabelka i vodítko jí pevně drží na zápěstí, a všimla si, že ta věc je kus masa. Během zápolení z ní vyprýštila lepkavá načervenalá tekutina, která jí potřísnila ruku a ušpinila Twinkleovi mord. Současně si uvědomila, jak neobvyklý kus masa to je – tuhý a kožnatý. První instinkt jí velel s odporem to upustit, ale Twinkle by se toho hned zase zmocnil.

Zatímco Twinkle ňafal, skákal a pokoušel se znovu zmocnit svého nálezu, Iris sáhla do kabelky, vytáhla kapesník a začala tu věc otírat. Pro všechno na světě, co dělala na tom hrobě?

Očistila jednu stranu a vtom se z té věci vymrštila viditelná krátká tlustá karmínová trubička – jako konec hadičky od chladiče. Zčistajasna se Iris zarazila, zkoprněla hrůzou. Byla dost dlouho řezníkovou ženou, aby přesně pochopila, co drží v ruce. To musí být sen, noční můra; to přece nemůže být skutečnost.

Pocit neskutečna trval jen zlomek sekundy. Se skřekem odporu upustila tu věc, jako by se o ni popálila. Pes ji okamžitě popadl do čelistí zmáčených od krve a znovu upláchl, vítězoslavně utíkal pryč a vodítko za ním vlálo. Ale Iris to nezaznamenala. V uších jí podivně hučelo a znenadání pocítila, jak na ni doléhá vlna žáru. Na okrajích zorného pole se jí roztančily černé skvrny. Hučení sílilo, pak ještě víc zesílilo a to poslední, co uviděla, než se zhroutila na zem ve smrtelné mdlobě, bylo, jak ta skupina od druhého hrobu běží směrem k ní.

2

VELÍCÍ ZÁSTUPCE ŘEDITELE WALTER PICKETT, oděný pouze ve vlhkém ručníku ovinutém kolem pasu, odpočíval v sauně z cedrového dřeva. Byla velká, s dvěma patry lavic, a prázdná až na jediného dalšího muže – mladého a vysokého, s postavou plavce – sedícího na protější straně u dveří. Pickett sám zaujal místo vedle vědra vody s naběračkou, sloužícího k regulaci teploty a vlhkosti v sauně. Pickettovi bylo milejší, když mohl ovládat jakoukoli situaci, v níž se ocitl.

Na lavici vedle něj ležel jediný list papíru, chráněný kapsou z čírého plastu.

Pohlédl na teploměr zapuštěný ve zdi, částečně zakrytý kapičkami sražené vlhkosti: příjemných 74 °C.

Sauna sousedila s pánskou šatnou a komplexem sprch hluboko uvnitř budovy Federální doplňkové podpory na Worth Street. „Doplňkovou podporu“ tvořily jen různé satelitní úřadovny, ale také střelnice a takové vymoženosti jako squashové kurty, bazén a samozřejmě tahle sauna – a byla hned za rohem od jeho kanceláře na Federal Plaza 26. Bylo to prostředí na hony vzdálené spartánské denverské úřadovně FBI, kde byl ještě před třemi měsíci velícím zvláštním agentem.

Po absolvování akademie Pickett rychle postupoval vzhůru po hodnostním žebříčku, udělal si jméno v divizích kontrašpionáže a hospodářské kriminality, jakož i v Úřadu profesní odpovědnosti. Po celou dobu měl spadeno na tuhle funkci velitele newyorské operativy. Byla to jedna z opravdu špičkových pozic u FBI a logický schůdek do Washingtonu. Všechno teď záviselo na tom, aby řídil loď pevnou rukou a pořádně zabodoval u vysokoprofilových případů... a Pickett nepochyboval o své schopnosti dokázat obojí.

Uvelebil se u stěny a přitiskl holá ramena k horkému dřevu. Cítil, jak se mu ve vlhkém horku rozevívají póry. Bylo to příjemné. S přivřenýma očima přemýšlel. Pickett si byl nadmíru jistý svými schopnostmi a svědomitě se vyhýbal tomu, co už, jak věděl, vykolejilo mnoho jiných talentovaných agentů – nebyl chvástal, okázalý kariérista ani puntičkář. Jeden ze svých nejvýznamnějších postů zastával v divizi Vyšetřování vysoce důležitých zadržených, kde strávil několik tvárných let po studiu akademie. To mu spolu se stáží v Úřadu profesní odpovědnosti pomohlo získat takový stupeň psychologických znalostí, jaký byl u supervizora FBI vzácný. Od té doby stále využíval to, co se naučil o lidském chování a způsobech přesvědčování.

Když převzal velení Newyorské terénní úřadovny, našel ji ve stavu rozkladu. Morálka tam byla nízká a míra objasněnosti případů podprůměrná. Úřad byl plný kancelářských myší. Druhý problém vyřešil řadou přeložení na jiná místa a předčasných odchodů do důchodu. Nebyl od přírody žádný mikromanažer, ale vyhradil si čas, aby se podíval na každou divizi, našel nejslibnější jedince a svěřil jim odpovědnější funkce – i když to znamenalo nadřadit je služebně starším. Proměna úřadu v opravdovou meritokracii vyřešila morální problém. Navzdory tomu, že si pobyl v Úřadu profesní odpovědnosti – jako všechny policejní orgány i agenti FBI nedůvěřovali lidem, kteří pracovali u vnitřních záležitostí –, vysloužil si respekt a loajalitu podřízených. A newyorská úřadovna už teď běžela jako pěkně promazaný stroj. Dokonce i procento objasněných případů začínalo stoupat. Podařilo se mu všechno obrátit vzhůru nohama, a to za jedinou sezonu. Byla to vydařená práce, ale dával si pozor, aby nedal najevo ani náznak samolibosti.

Přes to všechno mu zbývalo vyřešit ještě jeden problém. Byla to ošemetná personální záležitost, kterou zdědil po svém předchůdci. Tuhle konkrétní otázku si nechal až na konec.

V průběhu let měl Pickett co do činění s pěknou řádkou problematických agentů. Podle jeho zkušeností byli takoví lidé buď asociální samotáři, nebo zatrpklí týpci s nenávistí vůči všem, kteří už nastupovali k FBI s velkou osobní zátěží. Pokud představovali přítěž, bez váhání je překládal do horoucích pekel – koneckonců, v Nebrasce taky potřebují terénní agenty. Jestliže představovali příslib nebo se honosili působivými

výkony, pak došlo na převýchovu. Vytlačil je z komfortní zóny, hodil je do nečekaného prostředí, dal jim zcela nový úkol, nepodobný všemu, co znali. Dbal na to, aby věděli, že jsou v hledáčku. Tahle technika byla efektivní při výsleších a vyšetřování vnitřních přestupků – a stejně účinná i při přivádění neukázněných agentů zpět do rodiny FBI.

Pokud se dalo věřit spisu tohoto agenta, pak byl zdivočelý jaksepatří. Pickett však pečlivě analyzoval jeho osobní záznamy – aspoň jejich ne-
utajené části – a načrtl si postup řešení problému.

Vzhlédl k hodinám: 13.00 přesně. Jako na povel se dveře sauny otevřely a vstoupil do nich muž. Pickett na něj pohlédl s nacvičenou ledabylostí a měl co dělat, aby se nepodíval ještě jednou. Muž byl vysoký, hubený a tak plavý, až se jeho pečlivě upravené vlasy zdály skoro bílé. Oči měly odstín ledovce a byly i stejně chladné a nevyzpytatelné jako led, jemuž se podobaly. Jenže místo aby byl svlečený a oděný jen ručníkem kolem pasu, měl na sobě tento muž černý oblek, dokonale střižený a zapnutý, doplněný naškrobenou bílou košilí s dokonalým uzlem vázanky u krku. Boty měl naleštěné a drahé, ručně šité. Ze všech myšlenek, které si mohly najít cestu do Pickettovy dočasně omráčené mysli, se do popředí drala jedna: *Opravdu takhle prošel šatnou, sprchami a kolem bazénu?* Pickett si mohl jen představovat, jaký rozruch muselo vzbudit, když agent cestou k sauně porušil všechny předpisy.

Druhý muž v sauně, sedící u dveří, vzhlédl, krátce sraštil čelo překvapením a znovu sklopil oči.

Pickett se okamžitě vzpamatoval. Věděl, že tento agent má pověst nezvladatelného výstředníka. Právě proto se rozhodl nejen změnit jeho služební zařazení, ale také vybral toto místo, aby to s ním probral. Podle jeho zkušeností atypické situace – třeba setkání naháčů v sauně – pomáhaly vyvést problematické subjekty z rovnováhy a poskytovaly mu výhodu.

Nechá věcem volný průběh.

Než promluvil, vyndal z dřevěného sudu dřevěnou naběračku, naplnil ji a pak vytil na saunové kameny. Místností se vznesl příjemně hustý oblak páry.

„Agente Pendergaste,“ pronesl klidným hlasem.

Muž v černém kývl. „Pane.“

„Za sprchami je několik řad skříněk. Nechtěl byste se převléct?“

„To nebude nutné. Horko mi vyhovuje.“

Pickett přešel muže pohledem od hlavy k patě. „Tak se tedy posaďte.“

Agent Pendergast vzal z hromádky u dveří ručník, přistoupil k Pickettovi, otřel z lavice vedle něj vlhkost, pak ručník úhledně složil a usedl.

Pickett dbal na to, aby nedal najevo překvapení. „Za prvé,“ řekl, „bych vám rád projevil soustrast s úmrtím Howarda Longstreeta. Byl to vynikající ředitel zpravodajců, a pokud vím, něco jako váš mentor.“

„Byl to nejlepší muž, jakého jsem kdy poznal, s výjimkou jednoho.“

Takovou odpověď Pickett neočekával, ale kývl a držel se svého tématu. „Už nějakou dobu si s vámi chci promluvit. Doufám, že vám nevadí, když půjdu rovnou k věci.“

„Naopak. Rozhovory k věci dosahují účelu nejrychleji.“

Pickett hledal v Pendergastově tváři nějaký náznak vzdoru, ale agentův výraz byl naprosto neutrální. Pokračoval: „Určitě vás nepřekvapí, že jsem toho za těch pár měsíců, co jsem v čele Newyorské terénní úřadovny, spoustu slyšel – oficiálně i neoficiálně. Upřímně řečeno, máte pověst vlka samotáře – který však úspěšně řeší mimořádně vysoké procento případů.“

Pendergast přijal tuto pochvalu s malou úklonou, jaká snad patří k zahájení valčíku. Všechny jeho pohyby stejně jako řeč byly uměřené a kočí, jako by stopoval kořist.

Ted Pickett předvedl odvrácenou stranu komplimentu. „Taky máte jedno z nejvyšších procent podezřelých, kteří se nedostanou před soud, protože řečeno slovníkem FBI, *zemřou během vyšetřování*.“

Další elegantní úklona.

„Výkonný ředitel Longstreet nebyl jen váš mentor. Byl také váš strážný anděl v rámci FBI. Pokud vím, zřejmě vás chránil před vyšetřovacími komisemi, obhajoval vaše neortodoxní počínání, zaštiťoval vás před následky. Ale když už tu Longstreet není, velení je tak trochu bezradné – tedy pokud jde o to, jak s vámi naložit.“

Touhle dobou už Pickett očekával, že uvidí v agentových očích záblesk jistého stupně obav. Žádný se nedostavil. Sáhl po naběračce, nalil na kameny další vodu. Teplota v sauně stoupla na dvaasmdesát stupňů Celsia.

Pendergast si urovnal vázanku, přehodil si nohu přes nohu. Zdálo se, že se dokonce ani nepotí.

„Rozhodli jsme se, stručně řečeno, dopřát vám možnost pokračovat v tom, co umíte nejlépe: pronásledovat psychicky vyšinuté vrahy pomocí metod, které vám přinesly úspěch. S několika výhradami, přirozeně.“

„Přirozeně,“ souhlasil Pendergast.

„Což nás přivádí k vašemu dalšímu úkolu. Zrovna dnes ráno se na jednom hrobě v Miami Beach našlo lidské srdce. Hrob patřil jistě Elise Baxterové, která se před jedenácti lety oběsila na prostěradle v Katahdine ve státě Maine. Na hrobě...“

„Proč pohřbili slečnu Baxterovou na Floridě?“ přerušil ho Pendergast uhlazeným tónem.

Pickett se zarazil. Neměl rád, když se mu skákalo do řeči. „Žila v Miami. Byla v Maine na dovolené. Její rodina nechala tělo letecky převézt domů, kde je pohřbili.“ Odmlčel se, aby se ujistil, že nedojde k dalšímu přerušování, pak zvedl list papíru v plastovém pouzdře. „Na hrobě ležel dopis. Stálo v něm –“ nahlédl do papíru – „Milá Elise, moc mě mrzí, co se ti stalo. Představa toho, cos musela vytrpět, mě léta pronásledovala. Doufám, že přijmeš tento projev mé upřímné lítosti. Pojďme tedy, ty a já – i ostatní očekávají dárky.“ Bylo to podepsané „Pan Srdcezlom.“

Pickett se odmlčel, aby nechal sdělení zapůsobit.

„Velmi pozorné od pana Srdcezloma,“ pronesl Pendergast po chvíli, „ačkoliv ten dárek mi připadá dost nevkusný.“

Pickett sraštil čelo i přes pot, který se mu hromadil kolem očí, ale stále nepozoroval sebemenší náznak porušení subordinace. Muž tu seděl chladný jako salátová okurka navzdory vedru.

„Srdce našla návštěvnice hřbitova kolem tři čtvrtě na osm dnes ráno. V půl jedenácté bylo v křoví u Miami Beach Boardwalk, asi patnáct kilometrů na jih od hřbitova, nalezeno tělo ženy s vyříznutým srdcem. Na místě činu dosud pracuje Policejní sbor Miami Beach, ale jedno už víme: srdce oběti se našlo na hrobě.“

Teď poprvé zpozoroval Pickett v Pendergastových očích jakýsi záblesk – třpyt, jako když se diamant natočí ke světlu.

„Neznáme spojení mezi Elise Baxterovou a ženou, která dnes byla za-

vražděna. Je ale evidentní, že nějaké existovat musí. A jestli se dá věřit té zmínce o ‚ostatních‘ v dopise, pak se možná chystají další vraždy. Elise Baxterová zemřela v Maine, takže i když šlo o sebevraždu, mezistátní jurisdikce znamená, že se nás to týká.“ Odložil kus papíru na lavici a přisunul ho k Pendergastovi. „Hned zítra ráno odlétáte do Miami vyšetřovat tuto vraždu.“

Lesk z Pendergastových očí nezmizel. „Výtečně. Opravdu výtečně.“

Pickett sevřel list papíru v prstech, když po něm Pendergast sáhl. „Ještě je tu jedna věc. Budete pracovat s partákem.“

Pendergast znehybněl.

„Zmínil jsem, že tu bude několik výhrad. Tahle je největší. Howard Longstreet už tu není, aby vám kryl záda, agente Pendergaste, ani aby vás odváděl domů, potom, co utečete z rezervace. FBI nemůže ignorovat vaši pozoruhodnou úspěšnost. Nemůže ale ignorovat ani vysokou úmrtnost, kterou jste při jejím dosahování zaznamenal. Takže dostanete partáka, což je samozřejmě normální postup FBI. Přidělil jsem vám jednoho z našich nejchytřejších mladých agentů. Vy budete přirozeně vedoucí agent případu, ale on vám bude asistovat – na každém kroku. Bude fungovat jako ozvučná deska... a v případě nutnosti taky jako kontrola svědomí. A kdoví? Možná tohle uspořádání nakonec oceníte.“

„Řekl bych, že moje výkony mluví samy za sebe,“ opáčil Pendergast stále stejným hedvábně lenivým, starosvětsky kultivovaným hlasem. „Funguji nejlépe sám. Partner může tento proces narušovat.“

„Zdálo se, že s tím newyorským policajtem se vám pracovalo docela dobře; jakže se jmenuje – D’Agosta?“

„Ten je výjimečný.“

„Muž, kterého vám dávám, je taky výjimečný. Ale především představuje nepřekročitelnou podmínku. Buď přijmete partáka, nebo přidělíme případ někomu jinému.“ *A ty se můžeš zmítat ve větru, dokud nepřiđeš k rozumu,* dodal Pickett v duchu.

Během tohoto krátkého proslovu se v Pendergastově tváři usadil výraz: velice podivný výraz, který Pickett nedokázal přes všechnu svou dlouhou psychologickou praxi identifikovat. Chvilku nebylo slyšet nic než sykot saunových kamenů.

„Vyložím si vaše mlčení jako souhlas. A teď je vhodná chvíle seznámit vás s vaším novým partnerem. Agente Coldmoone, mohl byste se k nám připojit?“

Na ta slova mlčenlivý mladík v protějším rohu vstal, přitáhl si ručník kolem pasu a – pokrytý lesklou vrstvičkou potu – přistoupil a stanul před nimi. Pleť měl světle olivově hnědou, rysy jemné a v některých ohledech téměř asijské. Klidně a nevzrušeně pohlédl na muže sedícího před ním. Byl štíhlý a vzpřímený, vypadal skoro jako vzor všech agentů. Jen jeho vlasy – uhlově černé, dost dlouhé a rozdělené pěšinkou uprostřed – tomu neodpovídaly. Pickett se v duchu usmál. Spárovat tyhle dva, to byl mistrovský tah. Pendergast se nepřestane divit.

„Tohle je zvláštní agent Coldmoon,“ pronesl Pickett. „Je v agentuře osm let a už se vyznamenal v kyberdivizi i v divizi trestního vyšetřování. Podle posudků od nadřízených si vždy počínal naprosto příkladně. Před osmnácti měsíci byl vyznamenán Štítem statečnosti FBI za zásluhy ve službě během utajené operace ve Filadelfii. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby jednoho krásného dne nashromáždil stejné množství pochval jako vy. Myslím, že v něm najdete učenlivého žáka.“

Agent Coldmoon zachoval během vši té chvály bezvýraznou tvář. Mezitím si Pickett všiml, že z Pendergastova obličeje zmizel podivný výraz a vystřídal ho upřímný úsměv.

„Agente Coldmoone,“ pronesl Pendergast a natáhl ruku. „Těší mě, že vás poznávám.“

„Nápodobně.“ Coldmoon potřásl nabízenou pravicí.

„Jestli jsou vaše schopnosti aspoň trochu takové, jak popisuje tady ředitel Pickett,“ pokračoval Pendergast, „pak budete jistě představovat veliký přínos při řešení, jak se zdá, nanejvýš zajímavého případu.“

„Udělám, co je v mých silách, abych pomohl,“ opáčil Coldmoon.

„Pak spolu budeme skvěle vycházet,“ prohlásil Pendergast. Znovu vrhl pohled na Picketta. Až na jedinou kapičku vláhy na čele se zdálo, že horko na Pendergasta ani v nejmenším nezapůsobilo; jeho košile a oblek vypadaly stále stejně svěže. „Odlétáme do Miami hned zítra ráno, říkáte?“

Pickett přikývl. „Letenka a pověřovací rozkaz už čekají na vašem stole.“

„V tom případě bych se měl připravit. Děkuji vám, pane, že jste mi

tento případ přidělil. Agente Coldmoone, uvidíme se zítra.“ Uklonil se postupně oběma, pak vstal a opustil saunu – stejně lehkými, nenucenými pohyby, jakými vstoupil.

Zbylí dva muži sledovali, jak se za ním dveře sauny zavírají. Pickett počkal celou minutu, než znovu promluvil. Když si pak byl jistý, že se Pendergast nevrátí, odkašlal si. „Tak jo,“ řekl Coldmoonovi. „Právě jste ode mě ve stručnosti slyšel popis svého krytí. V tomhle případě budete hrát druhé housle.“

Coldmoon kývl.

„Nějaké dotazy ohledně vašeho *skutečného* úkolu ohledně Pendergasta?“

„Žádné.“

„Výborně. Budu od vás očekávat pravidelná hlášení.“

„Ano, pane.“

„Můžete jít.“

Zvláštní agent Coldmoon se beze slova otočil a opustil saunu. Pickett nabral další naběračku vody, nalil ji na kameny rozžhavené do ruda, pak se znovu opřel dozadu a spokojeně vzdychl, když se místnost obložená cedrovým dřevem naplnila novým oblakem páry.

3

PANÍ TRASKOVÁ VEZLA OPATRNĚ SERVÍROVACÍ VOZÍK tmavou chodbou vedoucí od kuchyně sídla na Riverside Drive číslo 891 v New York City. Bylo neobvyklé podávat čaj v tuto odpolední hodinu, ještě před třetí – za normálních okolností ho měl Pendergast raději spíš později než dříve. Ale vznesl takový požadavek spolu s luxusní prezentací: místo obvyklého asketického zeleného čaje a zázvorových sušenek se dnes podávaly bochánky s citronovým krémem, vdolečky, šlehaná smetana, *madeleines* – a dokonce i miniaturní punčové řezy. V důsledku toho to bylo poprvé za celé věky, co musela servírovat odpolední čaj na vozíku místo na jednoduchém stříbrném tácu. Byla si celkem jistá, že účelem takové hojnosti je potěšit jeho svěřenku Constance – přestože jedla jako ptáček a pravděpodobně se toho skoro ani nedotkne.

Vskutku, od jejich dosti nenadálého návratu do sídla, k němuž došlo o něco málo víc než před týdnem, byl Pendergast vůči Constance obzvlášť pozorný. Dokonce i Proctor, Pendergastův stoický šofér a osobní strážce, se o tom paní Traskové zmínil. Pendergast byl povídavější než obvykle, bavil se s Constance o jejích oblíbených tématech dlouho do noci. Pomáhal jí s jejím dlouhodobým bádáním ve složitém a – podle všeho – často záhadném rodokmenu Pendergastovy rodiny. Ke všemu projevil i zájem o její nejnovější projekt: terárium určené k rozmnožování ohrožených druhů masožravých rostlin.

Paní Trasková prošla z chodby do přijímací haly, kolečka servírovacího vozíku zavržala na mramorové podlaze. Z knihovny bylo slyšet tlumené tóny rozhovoru Pendergasta a Constance. Už jen ten tichý zvuk ji hřál u srdce. Nevěděla, proč Constance vloni v prosinci tak zčistajasna odcestovala do Indie, ani co přimělo Pendergasta vypravit se za ní a přivést

ji domů. To byla záležitost mezi Pendergastem a jeho svěřenkou: paní Trasková byla jednoduše ráda, že je domácnost zase pohromadě. A ačkoliv se i *tohle* mělo narušit – Pendergastovou nenadálou zprávou, že míří na Floridu –, paní Trasková čerpala útěchu z vědomí, že jde pouze o pracovní cestu.

Pravda, nijak neschvalovala Pendergastovu „práci“ – ale to si nechávala pro sebe.

Teď už vjížděla s vozíkem do knihovny, zařízení v temně mahagonových odstínech; skříňky plné vzácných zkamenělin, minerálů a artefaktů a stěny z polic plných v kůži vázaných knih, sahající až ke kazetovému stropu. V krbu plápolal velký oheň a těsně k němu byly přitažené dva ušáky. Byly však prázdné, a paní Trasková zapátrala pohledem po přítomných. Jakmile si její oči přivykly mihotavému světlu, rozeznala je: stáli spolu v protějším rohu, hlavami se téměř dotýkali, jak se skláněli nad čímsi evidentně zajímavým. Samozřejmě – to musí být to nové terárium. Paní Trasková už zaslechla, jak o něm Constance mluví; její kontralt byl přes praskot plamenů sotva slyšitelný. „... připadá mi jako ironie, že *Nepenthes campanulata* – která byla patnáct let považována za vyhynulou – se teď uvádí jako pouze ohrožená, kdežto *Nepenthes aristolochioides*, skoro ani neuznávaná za samostatný druh, je v současnosti označována za kriticky ohroženou.“

„Vskutku ironie,“ zamumlal Pendergast.

„Všimni si té zvláštní morfologie *aristolochioides*. Peristom je téměř vertikální – to je mezi špirlicemi vzácné. Nejzajímavější je stravovací mechanismus. Ještě pořád čekám na zásilku domorodého hmyzu ze Sumatry, ale místní nosorožci jsou podle všeho uspokojivá strava. Chtěl bys ji nakrmit?“ A Constance zvedla pinzetu, skoro třicet centimetrů dlouhou, která se ve světle ohně z krbu třpytila a na jejím konci se vrtěl jakýsi brouk.

Následovalo kratičké zaváhání. „Bylo by mi daleko milejší sledovat při té práci tvou mnohem cvičenější ruku.“

Paní Trasková si zvolila tento okamžik, aby si odkašlala a pokračovala v cestě se servírovacím vozíkem. Oba přítomní se k ní otočili.

„Á, paní Trasková!“ odvrátil se Pendergast od proskleného terária a přistoupil k ní. „Dochvilná jako vždy.“

„O dost víc než dochvilná.“ Constance následovala Pendergasta a fialkovými očima přešla obsah vozíku. „Jsou teprve tři. Aloysie, ty jsi objednal tenhle roh hojnosti?“

„To tedy objednal.“

„Čekáme na čaj trojskou armádu?“

„Pořádám večírek na rozloučenou.“

Constance svraštila čelo.

„Kromě toho,“ pokračoval Pendergast, usedl a posloužil si jednou *madeleine*, „nějak jsi z té klášterní diety pohubla.“

„Stravovala jsem se velmi dobře, děkuji.“ Constance zaujala místo v protějším ušáku, mikádo se jí při pohybu zhouplo. „Víš, opravdu lituji, že mě nechceš vzít na Floridu. Tenhle případ, co ti tak zčistajasna spadl do klína – působí zajímavě.“

„A *já* opravdu lituji, že mi vnutili partnera. Ale už se stalo. Constance, slibuji ti, že budeš mou ozvučnou deskou i mým orákulem, *à la distance*.“

Paní Trasková se uchechtla, když nalévala dva šálky čaje. „Umíte si to představit, jak se našemu panu Pendergastovi plete pod nohama parťák? To nemůže dobře dopadnout. Pokud jde o spolupráci s ostatními, je ztracený případ – s odpuštěním.“

„Odpustím vám vaše slova,“ odvětil Pendergast, „jestliže budete tak hodná a přibalíte mi do zavazadel několik těchto *madeleines*. Pokud vím, určitá jídla v letadle bývají riziková – ne-li hůř.“

„Opravdu je ztracený případ?“ otočila se Constance k paní Traskové. „Doufat se dá vždycky.“

Paní Trasková už se otočila k odchodu, a tak jí unikl pohled – docela letmý –, který si Pendergast a žena sedící naproti němu vyměnili.

4

PŘESNĚ DVACET MINUT PŘED SEDMOU HODINOU téhož večera kráčel zvláštní agent Pendergast – poté co se ubytoval v hotelu Fontainebleau a ujistil se, že prezidentské apartmá La Mer, které si objednal, odpovídá jeho požadavkům – rozlehlou hotelovou halou směrem k Atlantiku. Rozsáhlý mramorový prostor – se svým „schodištěm nikam“, hloučky povídavých hostů a labyrintem vchodů a východů – působil spíš jako letištní salonek první třídy než jako hotel. Skleněné dveře se ševelivě rozestoupily, když se u nich ocitl, a Pendergast vyšel do rozlehlého parku. Mezi několika jiskřivými bazény, bary, lázeňskými zařízeními a bujným rostlinstvem se ubíral k trávníku South Tropez. Lidé, kteří se tu slunili a vrhali na něj pohledy skrz sluneční brýle značek Oakleys nebo Tom Ford, nebyli nijak překvapeni černým oblekem, jež měl na sobě; považovali ho za jakéhosi hotelového poskoka, směřujícího k některé ze soukromých kabin u bazénu. Bylo vidět i jinou obsluhu v černém, pohybující se mezi kabinami a přinášející hostům kdeco od ovocných smoothie až po láhve Dom Pérignon v ceně patnácti set dolarů.

Pendergast přešel trávník a pokračoval po pěšině, která se klikatila dokonale upraveným parkem, až ke schodům stoupajícím k promenádě z dřevěných prken lemované palmami královskými. To byla Miami Beach Boardwalk, bulvár pro pěší ubíhající podél pobřeží oceánu od Indian Beach Park až skoro k přístavu.

Pendergast se otočil k jihu, pak se zarazil. Po jeho levici ubíhal úzký pruh křoví a vysoké trávy, za nímž se rozkládala pláž; po pravici se mu rozprostírala souvislá řada hotelů, apartmánových domů a zábavních podniků nejrůznějších typů, zářivě bílých na pozadí kobaltové oblohy. Vanul slaboučký vánek, teplota vzduchu činila dvacet sedm stupňů Celsia

a vlhkost byla příjemná. Kolem prošla sedmdesátice v obrovských kulatých slunečních brýlích a růžových plavkách typu tanga, opatrně balancující v italských sandálech s jehlovými podpatky.

Pendergast ještě několik minut zamyšleně zíral kolem sebe. Pak si urovnal uzel kravaty, povytáhl manžety a zařadil se do zástupu spoře oděných chodců krácejících po promenádě. Půlhodina volné chůze směrem na jih stačila, aby se ocitl až u Twenty-Third Street, kde se z prkenné lávky sestupovalo na dlážděný povrch. Ještě pár bloků a dav chodců zhoustl a ožil. Důvod byl zřejmý: o sto metrů dál byla promenáda uzavřená žlutou policejní páskou ohraničující místo činu.

Pruh křoví po jeho levici se mezitím rozšířil, tvořily ho řady živých plotů a ozdobně sestříhané keře – údržbu každého úseku prováděl elegantní hotel na protější straně promenády. Za okrasnými rostlinami ubíhal dlouhý svah. Pendergast zahrnul na úzkou cestu, vystoupal po betonových schodech na vrchol svahu a jeho stříbřitým očím přitom nic neuniklo. Zde vedla další pěšina, úzká a písčitá. Před a pod ním se rozprostírala samotná pláž, lemovaná řadami slunečníků a lehátek, tu a tam proložená stanovištěm pobřežní hlídky. Za ní ležel Atlantik, jehož zářivě chrpová barva se směrem k břehu měnila v bledě akvamarínovou.

Dlouhou chvíli zíral na moře, pak se otočil k západu a zadíval se na omračující přehlídku bohatství, jež tvořila tuto část ostrova. Za ní rozeznával Biscayne Bay a ještě dál na západ věžové budovy centra Miami. Bylo už půl osmé a slunce se chystalo zmizet za obzorem, což v New Yorku udělalo už před půldruhou hodinou. V dálce se hromadily růžově opaleskující mraky.

Pendergast stál nějakou dobu nehybně, lehký vánek mu čečral vlasy. Nakonec se ohlédl zpátky k úseku křoví a lávky, vymezenému žlutou páskou. Spousta čumilů v protějších hotelích činila totéž. Vražda už se dostala do zpráv, ale policii se podařilo utajit ukradené srdce.

Stejně volným tempem sestoupil zpátky po schodech a přiblížil se k pásce. Většinu ohraničeného prostoru zabíralo cosi, co vypadalo jako bludiště z živého plotu sahající do výše hrudi, přepečlivě sestříhané, zasazené mezi lávku a svah mořské hráze. Pendergast přistoupil tak blízko, až se dolním knoflíkem saka dotýkal pásky. Hlavní rozruch už zjevně skončil: jediní, koho v ohraničeném prostoru viděl, byli technik Útvaru

pro ohledání místa činu – dosud v ochranné masce a galoších – a policista sedící na nedaleké lavičce, který měl zjevně za úkol zajišťovat místo činu.

Pendergast se k němu přiblížil tak tiše, že policista vůbec nezaznamenal jeho přítomnost. Teprve když začal prolézat pod policejní páskou, ohlédl se po něm. Prázdný výraz policistovy tváře se proměnil v dotčený; vstal z lavičky a vykročil k němu, přičemž si povytahoval kalhoty a urovnával služební opasek. Bylo mu k padesátce, měl prořídle kaštanové vlasy, oči daleko od sebe a ruměný obličej. Navzdory relativně hubeným končetinám mu košili napínalo viditelné břicho.

„Hej!“ pronesl hrubě. „Vy! Stát!“

Pendergast mu vyhověl – dřív ale proklouzl pod páskou a znovu se napřímil.

Policista přistoupil až k němu, mračil se. Tváře mu pokrývala spleť drobounek žilek. Na rukávech měl modro-zlaté nášivky Policejního sboru Miami. „Co vás to sakra napadá? Tohle je uzavřený prostor. Zpátky za pásku!“

„Omluvte mě, strážníku,“ pronesl Pendergast svým nejpodmanivějším hlasem, „ale mám za to, že moje přítomnost zde je oprávněná.“

Policista si ho prohlédl od hlavy k patě. „Co jste zač – funebrák? Tělo odnesli už před kolika hodinami.“

„Nejsem, obávám se, funebrák, ačkoliv tuto mylnou domněnku vám lze prominout. Jsem zvláštní agent FBI.“

„FBI?“ Policistovy daleko od sebe položené oči se přimhouřily. „Ukaž – te průkaz.“

„Zajisté.“ Pendergast sáhl do kapsy obleku, vyndal tenkou koženou náprsní tašku, zvedl ji do výše a přitom ji nechal rozevřít. Horní část obsahovala jeho průkaz s uvedenou hodností a fotografií; pod ní se nalézal odznak.

Místní policista si vše bedlivě prohlédl. Pak se znovu zadíval na Pendergasta, už ne tak podezíravě, ale s o to větší nevraživostí. „FBI,“ opakoval. „Zaslechl jsem, že vy hoši přijedete. Něco o *společném vyšetřování* tohoto případu.“

„Správně,“ opáčil Pendergast. „To je pěkné, že si to vybavujete, strážníku...“ vrhl pohled na jmenovku... „strážníku Kleinwessele. Když teď dovolíte, porozhlédnu se tu osobně.“

Když však vykročil, policajt mu položil ruku na hrud', aby ho zadržel. „Nikam nepůjдете, kámo.“

Pendergast neměl rád, když se ho někdo dotýkal. „Prosím?“

„Jak jsem řekl – slyšel jsem, že vaši hoši přijedou. Náš seržant říkal, že FBI tu bude zítra. Ne dneska. Papírování na naší straně ještě neskončilo. Pokud nemůžete předložit pověřovací listinu, nemůžu vás zase já pustit na místo činu.“

Pendergast se zarazil. Vybavil si určitou nevrlost panující v řadách FBI ohledně policie v Miami. Zdálo se, že zdejší opory zákona chovají kolektivní zášť vůči FBI, vzniklou v dobách stáže jednoho přehnaně horlivého zvláštního agenta místního terénního úřadu. Před několika lety došlo k jednomu obzvlášť nepříjemnému incidentu, kdy se FBI pokusila nasadit pouta jistému strážníkovi místního policejního sboru na motorce a odvést ho z místa činu. Nyní se zdálo, že tomu bude naopak.

Pendergast zavřel pouzdro s odznakem, ale dál je držel v ruce. „Mám své rozkazy,“ pronesl, „a tam stojí, že mým úkolem je prozkoumat místo této vraždy.“

„A já mám *svoje* rozkazy. A v těch stojí, že nemám nikoho pouštět na místo činu, dokud mi seržant neřekne. Teď se vraťte za tu pásku... pane.“

„Strážníku,“ opáčil Pendergast tónem nekonečné trpělivosti, „viděl jste můj průkaz. Sám jste uznal, že FBI tu bude asistovat. Byl bych vám velice zavázán, kdybyste laskavě ustoupil stranou a umožnil mi vyšetřovat.“

„*Vyšetřovat?*“ Policista se zasmál. „Vy si nejspíš myslíte, že jste něco jako Sherlock Holmes.“

„Strážníku Kleinwessele, není důvod k urážkám.“

„Jenom konstatuju fakt. A fakt je, že vy a vaše *dedukce* si budete muset počkat do zítřka – tedy pokud nemáte písemné pověření, kde stojí něco jiného.“

Pendergast se nad tím zamyslel. Měl samozřejmě své rozkazy od Picketta – jenomže ty ležely spolu s letenkou na zítřek na stole v jeho kanceláři, kterou už několik dní nenavštívil. Opřel se proti ruce, která ho zadržovala.

„Zmínil jste Sherlocka Holmese,“ zaševelil medově. „Já osobně jsem toho chlapíka nikdy neměl v lásce – vždycky mi připadal zbytečně me-